

Spogledovanje s srečnim koncem

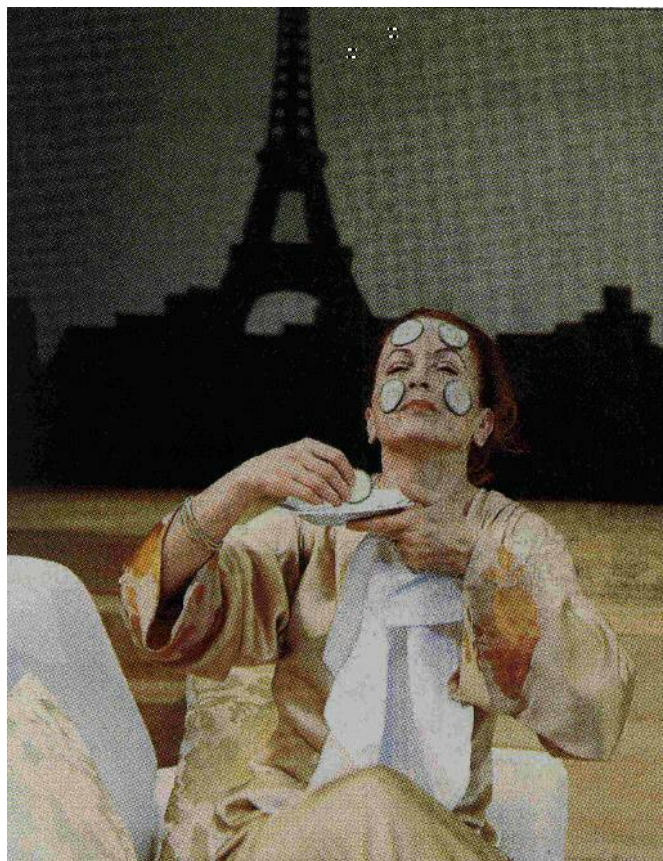
Jean-Marie Chevret: V drugo gre rado; režija **Dušan Mlakar**, Mestno gledališče ljubljansko

Jaša Drnovšek

Kot skoraj vsako dramsko delo, ki ga tako ali drugače povezujemo s sodobnim (francoskim) bulvarnim gledališčem, je tudi *V drugo gre rado* Jean-Marieja Chevreta izdelek, ki je za kritiške prijeme in morebitne sodbe tako rekoč imun že ob branju. Poleg tega, da že kot žanr skorajda ni namenjen drugemu kot čisti zabavi – in je zato najbrž zanimiv za občinstvo, ki si utrujeno od dolgega delovnega dne zaželi prijaznega, lahkotnega razvedrila – je, gledano dramaturško, napisan tako zgoščeno in obrtno tako neoporečno kot vsaka »dobro narejena igra«.

Zato ne preseneča, da je uprizoritev **Dušana Mlakarja** nastala brez dramaturga. Za postavitev tega razmeroma kratkega besedila na oder so zadostovali **Sanja Jurca Avci**, ki je poustvarila notranjost razkošnega, svetlega pariškega stanovanja s pogledom na Eifflov stolp, **Svetlana Visintin**, ki je v prav tako naturalističnem duhu oblikovala preproste, nekoliko »francoske« kostume, Arko, ki je ob prevodu **Suzane Koncut** poskrbel za urbanost govora posameznih likov, ter znani glasbeni motivi francoskega šansona, ki jih je izbral režiser in ki so med prizori ohranjali že tako sproščeno atmosfero.

Kar igro *V drugo gre rado* vendarle nekoliko loči od najbolj klasičnega bulvarnega gledališča, je sama zgodba. Medtem ko ljubizemski oziroma zakonski trikotnik bulvarke običajno sestavljajo Gospod, Gospa ter Gospodova ljubica ali Gospejin ljubimec, ima tu vlogo slednjega gledališče. **Odile Marmion**, ki se je zaradi moške kariere že pred leti odpovedala igrilstvu in ki naj bi se z njim že kmalu preselila na podeželje, namreč ob podnamičnici, študentki Diane, nenadoma spet začuti željo po igra-

Kot skoraj vsako dramsko delo, ki ga tako ali drugače povezujemo s sodobnim (francoskim) bulvarnim gledališčem, je tudi V drugo gre rado Jean-Marieja Chevreta izdelek, ki je za kritiške prijeme in morebitne sodbe tako rekoč imun že ob branju.

nju. Ko se ji ponudi priložnost, da bi tudi dejansko zaigrala v gledališču, skupaj z Diane in sva kinjo Marie-Claire skuje načrt, s katerim naj bi prelisčila moža. Temu sledi kup drobnih zapletov, ki se na koncu iztečejo v – kot se za bulvarko spodobi – srečen in pomirljiv konec.

Med štirimi igralci, ki nastopajo v Mlakarjevi uprizoritvi, velja najprej omeniti **Jožico Avbelj**, ki se kot Odile z občinstvom vseskozi spogleduje tako, da povprečen gledalec tega niti ne opazi. Skoraj prav tako prepričljiva

sta **Judita Zidar**, ki je v vlogi Marie-Claire skrajno zdolgočasena nad vsakdanjim življenjem in to rešuje predvsem z obiskovanjem svakinje ter s pitjem alkohola, in **Slavko Cerjak**, ki igra Odilinega ljubosumnega moža Jeana. Pač pa lahko precej manj pohvalimo **Tanjo Dimitrijevska**; medtem ko je kot Diane pri igranju dosledna le na začetku, ko karikira značajske poteze sramežljive, marljive študentke, je nato vse do konca uprizoritve daleč od tega, kar naj bi predstavljal njen lik.